

ה"ט 34139/08/23 - דניאל פלאח נגד עו"ד דוד חץ

בית משפט השלום בפתח תקווה

ה"ט 34139-08-23 פלאח נ' חץ

לפני מבקשת נגד משיב
כבוד השופט אלי ברנד
דניאל פלאח
עו"ד דוד חץ
ב"כ המבקשת: עו"ד רפי רפאלי

החלטה

1. לפני בקשה לצו על פי החוק למניעת הטרדה מאיימת עקב פגיעה בפרטיותה ואיומים נטענים מצד המשיב. מדובר בדירי שתי דירות סמוכות באותה קומה בבניין דירות בהוד השרון. יוער כי בין בן זוגה של המבקשת למשיב קיים צו הדדי למניעת הטרדה מאיימת שניתן בהסכמה בגדר הליך אחר.
2. ביום 14.8.23 הגישה המבקשת בקשתה ועת התייצבה בבית המשפט במעמד צד אחד טענה כלפי המשיב כך (עמ' 1 לפרוטוקול שורות 10-20) -
"כל שניה מחפש אותנו על קטנות ולא פונה לבן זוג שלי יש לו הרחקה מבן הזוג שלי. ... בגלל שלבן זוג שלי יש הרחקה הוא פונה אליי. ... הוא בא וטוען מה אתם לא רוצים לעזוב לגלבו, אנו רכשנו את הבית ממיטב כספנו והוא אומר לנו לעזוב את הבית. הבן אדם שוכר את הבית וכל הזמן בא ומוציא הערות וזה מזכיר לי דברים מהעבר שלא תיארתי לעצמי. ... התקין מצלמה ללא אישור של בעל הבית וללא אישור של שום דבר ... אני רוצה שלא יפנה אלי וזה מפחיד אותי."
בעקבות האמור ניתן צו במעמד צד אחד על ידי כב' השופטת חגית בולמש ונקבע דיון במעמד הצדדים אשר התקיים לפני במסגרת התורנות בפגרה.
3. בראשית הדיון ניסיתי להביא את הצדדים לכלל הסכמה, אשר לטעמי היה בה כדי להביא לתוצאה טובה יותר עבור שניהם מכל פתרון כפוי בהחלטה, אלא שלצערי הדבר לא צלח ועל כן נחקרו הצדדים והשמיעו סיכומיהם ועתה באה עת ההכרעה.
4. בחקירתה הנגדית של המבקשת התברר כי טענות שהעלתה כלפי המשיב בבקשה בדבר קיומן של הפרעות נפשיות והיותו מטופל בטיפולים פסיכיאטריים נעדרות כל בסיס, אך גם לאחר שהוצגו לה רשומות רפואיות לגביו

המצביעות על העדר כל ממצא או טיפול פסיכיאטרי סרבה לחזור בה מטענות אלו הגם שלא נימקה את התעקשותה בכל דרך ולא הצביעה על כל מקור לאמיתותן.

אבהיר ואדגיש מיד כי אין בעצם קיומה של הפרעה נפשית או בעובדה שאדם עובר טיפול פסיכיאטרי כל שלילה או פגיעה בזכות מזכויותיו, אולם בעובדה שדווקא לאחר שמוכח למאן דהוא כי אין בסיס לטענותיו כלפי מי שייחס לו מצב נפשי או טיפולים כאלו ממשיך הלה להתעקש לייחסם לו יש כדי להצביע על כוונתו השלילית של המייחס.

5. גם כאשר נשאלה המבקשת בחקירתה באשר לאיומים שהיא מייחסת למשיב התברר כי הדבר מתמצה בחיוכים שהיא מפרשת כמתנשאים אשר הופנו בעיקר אל בן זוגה אך מאחר שהיתה עימו באותה עת ראתה אותם כמופנים גם אליה (עמ' 7 לפרוטוקול שורות 10-22) וטענה כי היא חוששת בעקבותיהם.

6. בשאלות שהפנה המשיב אל המבקשת בחקירתה הציג לה את הטענה שהחיוכים שהפנה אל בן זוגה היו הדדיים ונבעו מן המבוכה הכרוכה בפגישה המאולצת בין שני צדדים לצו הדדי למניעת הטרדה מאיימת (שם, שורות 13-15), ומבלי שהמבקשת סתרה טענה זו התעקשה כי חיוכים אלו מפחידים אותה.

7. בהתייחס אל הטענה כי הפנה אל המבקשת ובן זוגה הצעות לעזוב את דירתם לא הכחיש המשיב את עצם הפנייה אך בחקירתו הנגדית טען כי הצעתו בנושא זה נבעה מכך שבן זוגה אמר לו מן היום הראשון בו הגיע למקום - שעה שעוד שררו ביניהם יחסים תקינים - שהוא סובל מהרעש בבית המשותף ורב עם שכנים ועל כן הציע לו המשיב שבבעלותו בית צמוד קרקע לעבור אליו במטרה להקל עליו ותו לא (עמ' 10 לפרוטוקול שורות 4-1).

לטענת המשיב מדובר בכלל בניסיון לעזרה ומעשה צדקה (עמ' 4 לפרוטוקול שורות 29-27 ועמ' 5 שורה 33) ואין לראות בו משום איום או הטרדה מאיימת.

8. אשר לסוגיית הפגיעה בפרטיות, התברר כי ביום בו התקין המשיב מצלמה בסמוך לדלת הכניסה לביתו צילמה זאת המבקשת ומיהרה להגיש את בקשתה (שם, שורות 23-29), דהיינו - מדובר בטענה על פיה עצם התקנת המצלמה מהווה פגיעה בפרטיותה.

9. ביחס להתקנת המצלמה טען המשיב כי מאחר שהמבקשת ובן זוגה שפכו שתן בסמוך לדלת דירתו, השמיעו מוזיקה חזקה כדי להפריע לו, איימו על אשתו שתימנע מהפעלת חוגים שהיא מקיימת בדירתם, צילמו לתוך ביתו ומשמיעים רעשים מאיימים כל אימת שהוא נכנס לדירתו ולאחר שאף הוא ייחס להם בעיות נפשיות ונטילת תרופות פסיכיאטריות הוא חושש מפניהם ומהעדר גבולות מצידם ועל כן, לאחר קבלת רשות של יותר מ-50% מדיירי הבניין, התקין מצלמה בסמוך לדלת ביתו לשם הגנה מפניהם (עמ' 8 לפרוטוקול).

10. המשיב אישר כי ניתן לכוון את המצלמה באמצעות יישומון המותקן בטלפון הנייד שלו אך הדגיש כי היא מכוונת למסדרון הבניין הסמוך לדלת ביתו, מבלי לצלם את דלת המבקשת ובן זוגה, ואף הציג לי באמצעות

הטלפון הנייד שלו את התמונה שמצלמת המצלמה בשידור חי כפי שהיתה מכוונת בעת הדיון המלמדת על כך לטענתו (שם, שורה 17).

המשיב לא הכחיש כי המצלמה מקליטה שמע אך טען כי איכות השמע ירודה (שם, שורה 32).

11. סעיף 2(א) לחוק מניעת הטרדה מאיימת קובע כי - "הטרדה מאיימת היא הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של האדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו" וסעיף 2(ב) מציע מספר דוגמאות אפשריות, אך לא ממצות, לכך.

12. בית המשפט הסביר כבר ביחס ליסודות הנדרשים לקיומה של עילה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת כך (ע"א (מחוזי מרכז) 26728-07-18 שאל סטניסלב אמסטרדמסקי נ' מיכל גולן גרינברג (25.7.2018) פסקה 21. ההדגשות בקו תחתון במקור) -

"החוק מונה למעשה שני יסודות אשר בהתקיימותם קמה העילה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת: היסוד הראשון - דורש כי אדם אשר כלפיו מופנית הבקשה ביצע הטרדה בעבר, או נקט איומים כלפי המבקש; ואילו היסוד השני - דורש כי הנסיבות אכן תומכות ומבססות המסקנה כי אותו אדם עלול להטריד או לאיים לפגוע בשלוות חייו, פרטיותו, חירותו או גופו של מבקש הבקשה בעתיד (ר' בר"ע (מחוזי י-ם) 179/04 נס שובל נ' מרים ניסים (10.8.2004) בפס' 20)."

13. אנו למדים, איפוא, כי היסודות המקימים עילה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת, כמבוקש בנידון דידן, כוללים הן יסוד עובדתי שכבר התרחש ויוכח והן יסוד של מסקנה מסתברת מתוך הנסיבות האופפות את התשתית העובדתית המוכחת.

14. דא עקא, בענייננו כושלת הבקשה כבר בשלב הוכחת היסוד העובדתי.

לא הוכח כי המשיב נקט איומים כלפי המבקשת, ובכל הכבוד לחיך שהיא עצמה אישרה כי הופנה כלפי בן זוגה - במיוחד לאור ההנמקה שהציע לכך המשיב ואישורה כי למעשה לא הופנה אליה אלא רק הובן על ידה כמכוון גם אליה - אין בכך כדי להוכיח איום אף אם אניח לצורך החלטה זו כי תחושת החשש שעליה העידה אותנטית.

לא אכחד כי אמנם ניתן לחיך חיוך מאיים כלפי הזולת אך לא הוכח כי זה היה המצב בענייננו הגם שהנטל להוכיח זאת מוטל על המבקשת והסברו של המשיב אינו מופרך על פניו.

דברים אלו נכונים גם ביחס לטענת המבקשת כי המשיב הציע להם לעזוב את הבית.

גם אם לא אקבל את הסברו של המשיב כי מדובר בהצעה שכולה גמילות חסד אינני סבור כי אף בהנתן חיכוך בין שכנים כשהאחד טוען להשמעת רעש או פגיעה בפרטיות והשני מכחיש זאת וטוען לרגישות יתר חסרת בסיס של בעל דינו והיסטוריה של סכסוכי שכנים עימו שבעטיה עזב כבר מקום מגורים אחד (עמ' 9 לפרוטוקול שורות 3-5), אמירה

של אחד מהם לזולתו שהוא מציע לו לעזוב את הבית אינה עולה בהכרח כדי מעשה של הטרדה מאיימת וייתכן שיש בה משום הצעה לפתור את הבעיה - אף אם מעט מתריסה.

יוזכר כי מאחר שחופש הביטוי הוא ערך מוגן במדינה דמוקרטית ולא בנקל ניתן לצמצמו גם שיח לא נעים בין אנשים עדיין ראוי להגנה כל עוד אינו חוצה את הגבול הדק של איום המעורר חשש להטרדה מאיימת עתידית וכך לא הוכח בענייננו.

15. גם באשר לטענת הפגיעה בפרטיות, לא הוכחה פגיעה בפרטיות כלפי המבקשת כיסוד הראשון הנדרש לקיומה של עילה למתן צו באשר לא הוכח כי המשיב צילם את דלת בית המבקשת וקל וחומר שלא את תוכו.

יוזכר כי ההגדרה הרלוונטית של פגיעה בפרטיות היא "**צילום אדם כשהוא ברשות היחיד**" (סעיף 2(3) לחוק הגנת הפרטיות, ההדגשה שלי), כאשר אף אם מתבצעת פגיעה בפרטיות אחת מן ההגנות מפני תביעה בגינה היא כאשר - "**... הנתבע או הנאשם עשה את הפגיעה בתום לב ... לשם הגנה על ענין אישי כשר של הפוגע**" (סעיף 18(א) לחוק).

בהקשר זה יוזכר כי המשיב דכאן טען כי בוצעו מעשים של פגיעה בו, ברכושו ובשלוותו וכי התקנת המצלמה נעשתה בעקבות מעשים אלו ועל מנת לתעד ולמנעם.

16. בהתייחס באופן ספציפי לפגיעה בפרטיות באמצעות התקנת מצלמות נקבע בפסיקה כך (ת"א (ראשל"צ) 4620/08 **אוסקר אלבר קרסוצקי נ' חיים סמדר** (25.11.2012) פסקה 52. ההדגשה שלי ואינה במקור) -

"... התרשמתי שהתקנת המצלמה הנסתרת נעשתה מתוך רצון כן לברר את זהות הגורם נזק לרכושם ובכך למנוע הימשכותם של מעשי ונדליזם. בכך ביקשו הנתבעים להגן על "עניין אישי כשר" כאמור בסעיף 18(2)(ג) לחוק הגנת הפרטיות. בהקשר זה יש לציין כי פעולה הנעשית לשם הגנה על רכוש הוכרה על ידי הפסיקה כ"עניין אישי כשר" ביחס לעוולת לשון הרע ... על דרך ההיקש יש להחיל קביעה זו גם לגבי הצבת מצלמה סמויה שנועדה לתעד אירוע של פגיעה ברכוש או בחיים. ...

מטעמים אלה אני קובע שהתקנת המצלמה הנסתרת על ידי הנתבעים נעשתה למען תכלית ראויה שמטרתה, הגנה על אינטרס קנייני של הנתבעים. יתר על כן, הצבת המצלמה הסמויה נעשתה באופן שאינו חורג מן הסביר, כמפורט לעיל. משכך, אין בעצם פעולת הצילום כדי להקים לתובעים עילת פיצוי מכוח חוק הגנת הפרטיות".

כאן המקום להדגיש כי בדנן אין מדובר במצלמה סמויה אלא גלויה.

17. בהתייחס באופן ספציפי לצילום חזית ביתו של אדם נקבע כך (ת"א (מחוזי י-ם) 7236/05 **מרדכי לוינ' אבני רביד** (15.5.2006) פסקה 14) -

"חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א - 1981, כולל רשימה סגורה של מעשים שיש בהם משום פגיעה

בפרטיות. צילום חזית ביתו של אדם אינו נמנה עליהם. ... גם אם ננקוט בדרך של פרשנות נדיבה ומרחיבה, לא ניתן לכלול איסור על פירסום תצלום חזית ביתו של אדם; ולא בכדי. ביתו של אדם - פנימה - הריהו מבצרו. חזיתו הפונה כלפי חוץ, חשופה מטבע ברייתה כלפי כולי עלמא."

(לעניין צילום אדם על סף דלת ביתו ראו ת"א (חדרה) 30777-04-17 **אירינה צוגלין נ' מאיר מלול** (14.5.2019) פסקה 55, וכן ראו גם ת"א (פ"ת) 9403-01-15 **הניה פרזברג נ' לימור גלעד** (1.11.2015) ועוד).

18. נמצא כי גם ביחס לטענה זו של המבקשת לא הוכח היסוד העובדתי המצביע על פגיעה בפרטיות המבקשת.

בהעדר הוכחה של יסוד זה מובן כי לא מתקיימת העילה למתן הצו המבוקש.

מאליו מובן כי עצם הטענה שניתן באופן עקרוני לכוון את המצלמה גם אל בית המבקשת אין בה כדי לענות על היסוד הנדרש, הן נוכח הקביעה המשפטית כי צילום חזית הבית אינה פגיעה בפרטיות והן וביתר שאת בשל העובדה שקביעה כי אפשרות תיאורטית של מעשה פסול שאינה חשש מסתבר הנובע מתוך פעולות שביצע בעבר המשיב תיצור מציאות בלתי אפשרית של הטלת איסורים גורפים רחוקה כרחוק מזרח ממערב ממטרת החוק.

19. עתה באשר לטענה כי המצלמה מקליטה גם שמע.

לא מן הנמנע כי במצב מסויים הצבת מצלמה המקליטה גם שמע ברשות הרבים תיצור הפרה של האיסורים המוטלים על פי חוק האזנת סתר, אך אין מדובר בכל מצב.

לעניין זה יש לזכור האפשרות המוגנת הנזכרת בסעיף 8(1)(ג) לחוק זה העוסקת בהאזנה לשיחה שנעשתה ברשות הרבים אם נעשתה - "**באקראי ובתום לב, אגב הקלטה גלויה שנועדה לפרסום ברבים**" (וראו דברי בית המשפט בנושא זה בתא"מ (שלום ת"א) 6782-12-11 **דוד כלב נ' עירית תל-אביב-יפו** (3.5.2017) פסקה 38 אשר עסק במצלמות נסתרות - מצב חמור מענייננו).

בדן לא הוכחה הקלטה בפועל של שיחה בה השתתפה המבקשת, אין ספק כי המצלמה גלויה - בוודאי למבקשת - ומוצבת ברשות הרבים וכי ככל שתוקלט שיחה בה משתתפת המבקשת יהיה הדבר באקראי ולדברי המשיב לצורך תיעוד פגיעות בו שישמשו אותו בהליכים הנוגעים לכך שהם סוג של פרסום ברבים.

20. המורם מכלל האמור הוא שביחס לכל טענות המבקשת לא הוכחו היסודות הנדרשים לקיומה של עילה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת.

21. אשר על כן הבקשה נדחית.

22. נוכח התוצאה האמורה שקלתי לפסוק הוצאות לחובת המבקשת בהתאם לאמור בסעיף 9 לחוק מניעת הטרדה מאיימת אך על מנת שלא להעצים את החיכוך בין הצדדים על ידי "הוספת שמן למדורה" ומאחר שבשים לב לרגישות בין הצדדים ניתן אולי לקבל כי חששה של המבקשת אותנטי אף אם אינו מבוסס משפטית מצאתי בסופו של דבר לנכון שלא לעשות צו להוצאות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד תוך 60 יום.

ניתנה היום, ד' אלול תשפ"ג, 21 אוגוסט 2023, בהעדר הצדדים.